

april 2019

Mediterran 2019

Egejsko morje

3. april 2019, sreda

Ljubljana - Pythagorion, Samos

Danes je pomemben dan. Najpomembnejši je za babico. No, pa tudi za vnuka ni kar tako. Ostali člani zbora smo na stranskem tiru. Babi odhaja na barko, vnuk ima rojstni dan. In sredi noči po srednjeevropskem poletnem času sta skupaj. Odpirata darila in proslavljata. Ločeno. Darila odpira mlajši član tandem, proslavlja starejši. Pravzaprav, proslavljamo vsi polnoletni člani združenja. Tako zgodaj ne pomnim, da bi že (že, ne še!) kdaj pil vino.

Malo čez šest pa prestop v realnost. Olfi naju pobere in varno dostavi v Zagreb. Tam naju pobere Olympic in dostavi v Atene, preda za nekaj ur v oskrbo letališču in nato prepelje še na Samos. Vsi so za naju lepo skrbeli, naju napojili in nasitili. Prevoz je bil s 77 evri (skoraj) cenejši, kot nekaj urno bivanje na letališčih. Spet mi ne gre in ne gre v glavo odnos našega nacionalnega prevoznika, ki... ah, ne, ne bom se ponavljal.

V Atenah najdem v denarnici vizitko rentakarovca iz Samosa, pokličem ga in na izhodu z letališča naju čaka možakar s ključi v rokah. Tokrat nama kufrov niso izgubili in sva jih morala sama pritrogat na barko. Taksij za 4 km ali rent a car za en dan - enaka cena. Izbira je jasna. Še posebej, ker se z avtom lahko odpeljeva na večerjo.

Mala naju počaka brez brade. Odlično! Podvozja ne bo potrebno barvat. Da pa vse le ni tako idealno, poskrbi elektrika. Spet so prepereli kabli in pol luči v salonu je nedelujočih. Zanimacija za jutri. Tudi kiwijeovski super-truper monitor goriva, vode in baterij je spustil dušo. Izgleda, da ni prenesel redne mesečne šok terapije za akumulatorje s petnajst-in-toliko volti. Še ena zanimacija za jutri - rezervnega sicer imam še z Maldivov, moram pa zato sprogramirati vse oblike tankov ter koeficiente polnjenja in praznjenja akumulatorjev. To bo sicer storjeno hitro, ko bom našel back-up. Če ga bom našel...

ob šestih zjutraj sva se oglasila pri vnuku, da mu voščiva za 7. rojstni dan ... in poslovila od tamladih

s Tonetom spijsa prvi letošnji fraps na Atenskem letališču

Mala naju je pričakala kot se spodobi

4. april 2019, četrtek

Pythagorion, Samos

Noči sem se malo bal. Ne glede na vse, je vseeno šele začetek aprila. Pa je bil strah odveč. Ogrevanja nisva potrebovala. Ko sem zjutraj vseeno prižgal kalorifer, da bo v salonu tropska vročina, ko grem pod tuš, me je Vesna hitro zresetirala. Prevroče, da je, razloži. Preko dneva je v barki najhladnejše 21 stopinj. Zunaj je na soncu tako toplo, da prav prija pranje palube, kjer lahko bos tacam po osvežilni vodi. Prav nič prezgodaj se nisva vrnila. Ljubljanska merila tukaj očitno ne veljajo. Le zvečer je potrebno nase navleči dolge cotice.

Skoraj ekskluzivno se ukvarjam z lučmi v kabinah. Vse je preperelo. Vse! Žice, kot da jih ni. Celo lučke so korodirale in jih bo nekaj nujno potrebno zamenjati. Če jih bova kje dobila? Bajе jih dobijo v ponedeljek. Drugje jih pa ni. No, malo poizvedovanja in Vesna izve, da je še ena trgovina, pa sta trgovca v precej slabih odnosih. Tam se dobi takoj za pol cene. Bingo! Da je mera polna, so bile nekatere žice štukane in vse to je razpadlo. Na nedostopnih mestih, jasno, kako drugače! Žice je potrebno ponovno potegniti. Kako gre to na barki, ve samo tisti, ki je to že kdaj počel. Enostavno - ne gre. Vesna tako celo popoldne preživi v rentiču in poleg hrane za nekaj mesecev, išče še električni material. Predvsem pa dobro in dolgo foršprungo. Pa je ne najde, hic! Le sreči se imam zahvaliti, da sem žice nekako le potegnil.

Ura je pozna, ko se v polno razsvetljeni Mali le spravim v posteljo. Tako lep dan je bil, jaz sem ga preživel pa v podpalubju... Sosedje (tisti, ki ne počnejo podobnih stvari, kot jih jaz) so se na relaciji barka - kafič sprehajali v kratkih hlačah in japankah. Ah, ja...

toplo je bilo: kratke hlače, mikica in jasno japanke

5. april 2019, petek

Pythagorion, Samos

Spet brkljava po barki. Vmes skočiva po nekaj težke (beri: tekočinske) fasunge in ura je ena, ko pride mojster mizar. On naj bi nama posodil podpornike, da bova lahko popravila strope, kjer je na nekaj mestih popustilo lepilo. Pa složno ugotovimo, da ni težava v lepilu, ampak velikosti. Preveliki so in raztezki plastike so drugačni od raztezkov lesa. Rezultat je znan. Celo popoldne se možakar trudi z demontažo in pri tem naredi tudi nekaj škode, ki jo (tako zagotavlja) lahko popravi. Upam.

Ob petih bi morala vrniti rentiča. Bi morala. Bi moral priti rentakarovec ponj v marino. Pa ga ni bilo. Po intervenciji le pride

uro kasneje in pojasni, da ni zamudil, ampak namenoma ni prišel, da naju ne bi zmotil med popoldanskim počitkom. Ah, ja... Spet smo v Grčiji...

V marini nas je že nekaj živih in večina nas je priletela v sredo z istim letalom. Sonderangebot leta očitno nisva izkoristila samo midva. Danes so prvi tudi izpluli. Hja, pomlad prihaja. Midva sva počasi začela planirati, kam bi plula letos. In sva tudi nekaj splanirala. Za začetek le začetek. Za začetek bova še nekaj dni v tej marini. Potem bova planirala dalje. Ne da se narediti vse naenkrat. Saj smo vendar v Grčiji. Hough! Sicer je pa logično, za ceno šestih evrov na dan je to zelo dobra lokacija - vse vključeno, tudi (nedelujoči) internet in (delujoči) parking. In imava dobro lokacijo in mir in lepo vreme. In tooliko dela z barko. Poleg dokončanja popravila stropov me čaka še najmanj menjava olja v motorju. Po grško je samo slednje celodnevni projekt...

marjetice kličejo dež

marina je ravno prav zasedena

6. april 2019, sobota

Pythagorion, Samos

Vsega lepega je enkrat konec. Danes je bilo konec lepega vremena. Zbudi me kapljanje po palubi, ki ne neha niti potem, ko sem že zbujen. In traja še, ko spijem kavico, pozajtrkujem, grem pod tuš, se spravim k delu, delam in pojem Vesnino kosilo. Pravzaprav pojem svoje kosilo, ki ga je skuhala Vesna. Ona je pa pojedla pa njeno kosilo - ki ga je tudi sama pripravila. Po kosilu pa spet delam, berem, iščem, praskam, večerjam, kinujem, ... Dež je definitivno vztrajnejši od mene. Pa saj je fletno en dan malo počivati, mar ne? Ker sicer tako naporno delava. Po grško.

Danes torej nisva zapustila barke. Pravzaprav nisva zapustila niti podpalubja. Razen, ko nama je ugasnila električna. Pa je bilo treba bos in v kratkih hlačah v dežju in vetru do električnega stebrička, odnesti kabel z adapterjem pod streho, ga fino presušiti in urediti novo (boljšo) proti deževno zaščito. Tako, ki ne bo popustila pod pritiski vode z neba. Upam.

Včeraj sva kupila nekaj vzorcev grškega vina. Takega za manj in takega za več denarja. Da ga preveriva in potem tistega, ki nama ustreza nabaviva v večjih količinah. Danes sva torej odprla eno dražjo stekleničko in someljiranje se je začelo. Pa je bil efekt bolj defekt. No, vsaj to veva, katerega vina ne bova kupovala...

prekrasne vrtnice v marini

7. april 2019, nedelja

Pythagorion, Samos

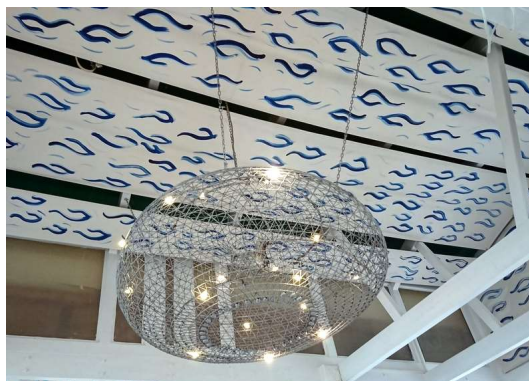
Ko me je deset minut čez šesto zvečer na vhodu v oštarijo oštirka pobarala, od kod sva in je na odgovor "Iz Slovenije" strumno odgovorila "A iz Ljubljane?", smo v trenutku postali veliki prijatelji in midva sva se odločila za bivakiranje pri njej še preden sva videla jedilni list. Končno nekdo, ki loči med Slovenijo in Slovaško! Hau-s-veder-in-Ljubljana-nau? Hiter pogled na neskončno pametni telefon in moj strumen odgovor: fortin-digris-end-klaudi. In njen logičen odgovor: ou-lajk-hir z dodatkom so-fil-lajk-et-houm in zamahom roke, ki je pokazala na teraso nad morjem.

Ko pa je povedala, da ima sicer odprto do šestih, a smo vseeno velkom, smo prijateljstvo še dodatno utrdili. Zgovorna štiriinštiridesetletnica brez otrok je potem, ko so odšli se zadnji gostje (midva ne štejeva, ker sva vstop itak zamudila), posvetila klepet najini mizi. Edino, ko je odšla po novo hrano, sem imel čas popiti kozarček vina v tišini. Zato sem velikokrat naračal, logično. Hrup je včasih moteč. Sama morska hrana in tokrat v (vsaj za moj okus) nadstandardni izvedbi. Le sladica je bila mešana - poleg rib še meso. Jasno, da sva ves čas dobivala nekaj na račun hiše. He, he, he, ni vedela, da bova še naročala, pa je že nosila on-d-haus. Večkrat. Velikokrat. Nazadnje je Vesni prinesla še paket sira z navodili za pripravo. Samo na roštilju, sicer ni v redu, je povedala. Ker ona je diabetičarka, je razložila, in sme jesti le zdravo hrano. Po dieti! Za finale pa prinese še pet malih pit, ki jih je naredila njena mama, da jih bova imela za zajtrk. Ko sva proti deveti zvečer odšla, je bila ceha nekaj ur trajajoče zabave po zaprtju birtije petdeset evrojev. Pol ceneje, kot bi bila podobna gostija na podobni lokaciji nekje v Naši lipi. Pa še šov z oštirko sva imela.

Ampak, to je bilo zvečer, ko sva se končno odločila malo pretegniti noge in se odpravila na dvajset minutni sprehod do Pythagoriona. Čez dan sva v oblačnem dnevu bivakirala na barki. Nekaj dela, nekaj urejanja barke, nekaj surfanja po netu. Na primer: AC Monitor System, podoben, kot ga imam za DC, stane v Novi Zelandiji 600 evrčkov (plus transport plus carina plus dedeve). Nekaj podobnega dobim na Amazonu za 10 evrov (z vključenim dedevejem). Ok, tole na Amazonu je domestic appliance, in ono tam je marine grade. Ampak, faktor 60 je pa vseeno prehud. Vse, kar je prav. Saj razumem, da so izdelki z napisom "marine grade" namenjeni ljudem z dovolj denarja in s premalo znanja, a vseeno! Faktor 2 ali 3 bi v te namene še lahko prežvečil, a kar je preveč, je le preveč! Saj tudi bio hrana ni 60 krat dražja od običajne (in tu gre za popolnoma enako tržno logiko - prodati nekaj neizobraženemu, a bogatemu).

danes sva se malo razvajala

oštirka očetove stare vrše ni vrgla proč temveč so jo predelali v luč, domiselno kajne

oštirka nama podarila sir in pite, da ne bova lačna za zajtrk

8. april 2019, ponedeljek

Pythagorion, Samos

Včeraj sem zamenjal olje v motorju, danes ga bom še v sail drive. Takoj zjutraj. Potem grem pa pod tuš in izpod tuša v beli svet. Vrstni red je pomemben, da sperem s sebe neprijetne vonjave. Itak bo pa do devetih vse končano. Ampak. Končano je bilo ob petih popoldan. To mrzlo olje mi je dalo tinto piti! Tako počasi je lezlo ven, da so se mi živčki pošteno skravžljali. No, saj vmes sem počel še druge stvari, ampak razmetana barka je bila pa stalnica današnjega dne.

Vesna je medtem delala. In skočila po kruh. In še kakšno malenkost v Pythagorionu je spotoma opravila. Mojstra za strope, Petra iz Švice, je iskala, a ga ni našla. Niti se ni oglasil na telefon. Ah, kako poznano... Je pa zato prikorakal malo pred mrakom in prinesel en kos (od treh). Tega je že naredil, ostale bo jutri. Tudi to je poznano. Montaža je predvidena v sredo ob deveti uri zjutraj. Upam, da se bo Švicar držal (švicarske) ure.

Složno sva se pa ukvarjala z nakupom novega chain counterja. Pravzaprav sva s tem projektom začela že v četrtek, ko sem poklical zastopnika v Atene. In se je nadaljevalo v petek, ko sem po njegovem napotku zadevo hotel naročiti preko neta (saj imajo vendar spletno trgovino, se je pohvalil). Pa sem artikel našel in ga dal v košarico. Ko sem ga hotel plačati, se je pa zapletlo. Spletna stran je sicer v lepi angleščini, ki pa takoj razloži, da morata biti Residential Address in Delivery Address obe grški. Še preskok na bančno stran, tokrat v kleni grščini (v, ve se kakšni, pisavi), ki mi vljudno pove, da moja kartica pač ni grška. Ja, saj to vem, kreteni! In če ni grška, potem ne morem plačati - ne glede na lep znak Visa, ki je na njej (in na spletni strani tudi). Hic!

V soboto je bil po pričakovanju klic v prazno in danes sem mojstra končno dobil. Ko sem mu le dotupil, kaj jim ne špila je bil strumen: ou-jur-not-grik. Ja, res je, nisem Grk. Le zakaj je mislil, da se pogovarja z Grkom po imenu Anton v angleščini? Pa si ne bom belil glave s tem, naj to ostane neznanka za naslednje rodove. In tukaj vskoči Vesna. Ona z njim izmenjuje maile. No, vsaj misli tako. Dokler ne ugotovi, da ji maili sploh ne delajo. Ah, ja... počasi imam pa tega super-truper Exchanga res že dovolj! In ko končno (po telefonski urgenci v Ljubljano) maili gredo dalje, je fant iz Aten popolnoma zmeden. Oooo-jur-not-enton-yur-vijesna. Kasneje se maila le še z mano in vsak mail se začne s "Hello Vesna". Je Vesna Grkinja? Anton ni, torej verjetno tudi Vesna ni, saj to je pravzaprav ena in ista oseba z dvema imenoma. Ali kako?

Vse skupaj je pa itak irelevantno, saj ima njihova firma vendar na Samosu branch office. To ugotovi po nekaj dneh! Pa še to zato, ker mu Vesna po telefonu omeni, da bi morda lahko kontaktirala njihovega lokalca. Ja, ja, tako je, lokalca, ja - je navdušen. Torej bova zadevo lahko dobila in plačala kar tukaj. Še bolje, si rečeva in dava zadevo na stran.

Pa ne za dolgo. Spet prileti mail, ki mi oz. ji. oz. nama razloži, da svojega podrejenega ne more priklicati. Verjetno danes ne dela (nije još sezona, bi rekli Dalmatinci). Grčija. Zato pa mi-ji-nama pošlje formo za pooblastilo, da lahko on plača z mojo kreditno kartico. In zadevo mi-ji-nama bo dostavil ACS. Ko ga pooblastim za plačilo, mi-ji-nama po mailu pošlje fotko slipa. Podatke o kartici je vtikal v POS terminal in plačilo je bilo izvedeno. Spletna trgovina - Greek Style. Saj ni res, pa je! Pa sem mislil, da so spletne trgovine avtomatizirane in zato cenejše od klasičnih. Morda so - samo ne tukaj..

Pytagora je doma s Samosa

popoldne na main street je videti bolj malo ljudi

težki oblaki večino dneva nad glavo :(

9. april 2019, torek

Pythagorion, Samos

Vreme se kar noče popraviti. Ciklon vedri nad severnim Egejskim morjem in to ima za posledico dež in nalive na našem koncu sveta. No, vmes tudi nekaj sonca. In ves čas južne vetrove. Sinoči je bila precej močna nevihta. Priletela je z boka in barke so stale precej postrani. Pri takem vetru je že jambor dovolj za nagibanje. No, važno, da je moja nova wasserdicht zaščita električnega adapterja zdržala napad. Slovenska roba. Čisto nekaj drugega, kot kitajska!

Pa se pred kosilom odpravim v Pythagorion po opravkih. V čendlerijo ter po meso in ribe. Ja, ribe. Sedaj, ko še ni sezona, se jih da dobiti za pošten denar in predvsem v poštenih dimenzijah. Porcijska škarpina za 5 evrčkov. Le malo več, kot kavica v lokalnem kafiču, kjer je postanek tudi več, kot obvezen. Pa ne samo zato, ker se to spodobi že samo po sebi, ampak tudi zato, ker imam tam nujne opravke. Na, sedaj še hitrem, wifiju (ker sem edini turist s telefonom v roki - poleti bo to počasen wifi) si na telefon naložim kakšnih 15 filmov z Netflixa. Itak preveč, da bi si jih v naslednjih nekaj dneh lahko vse pogledal. Sem pa ugotovil, da če sem brez kontaktnih leč (pri svoji -14 dioptriji) vidim perfektno na telefon, ki je le nekaj cm pred nosom in zorni kot je podoben, kot v Koloseju. Čisto spodobno gledanje filmov, le v rokah ne morem imeti kokic...

Kakorkoli, danes so bile na sporedu ribe na mediteranski način. Odlično jih je Vesna pripravila. Seveda, odlično za med-style, riba pečena v enem kosu, skupaj z vsemi kostmi. Človek mora biti po verskem prepričanju res mazohist, da meni, da so ribe s kostmi dobre. Saj z ribami res ni dosti narobe, le za kak meter so prekratke, da bi se iz njih dalo narediti okusne kose. Le kdo raje obira zajca, kot se baše s florentincem?

Vsakič, ko sem šel letos v Pythagorion in nazaj, je nekje na sredi poti pritekel kuža. Vedno isti kuža. In vedno se je ustavil nekaj metrov pred mano, počakal, da sem ga ogovoril z istimi besedami, pomahal z repom in se mi umaknil. Dovolil mi je prehod. Prehod preko svojega ozemlja. Ozemlja, ki ga je vestno branil. Očitno se meni že na daleč vidi, da nimam ozemeljskih pretenzij in verjetno zato tudi nisem imel nobenih težav.

danes za kosilo pa sveže škarpene s krompirjem in zelenjavo ter kozarček rdečega

10. april 2019, sredo

Pythagorion, Samos

Švicar Peter pride točno ob devetih. Ne more iz svoje kože, ravna se po švicarski uri. Jaz se po grški. Siga-siga. In, jasno, nisem še vsega očistil z acetonom, kot sva bila dogovorjena, ko že trka po barki. Pa ni panike, danes ne bomo lepili celega stropa, ampak samo eno tretjino. Drugo tretjino morgen, avrio. In toliko sem že pripravil. Voila! Meriva, žagava, podstavljava, lepiva in v dveh urah je strop nad kuhinjo nared. In dostop do kuhinje onemogočen. Sklep glasovanja je jasen: danes jeva zunaj (in pri glasovanju ni bilo potrebno upoštevati dvojnega glasu kapitana).

Ampak, slednje je zelo resna težava. Do gostilne imava dvajset minut hoje. To sicer ne bi bila prehuda ovira, če zunaj ne bi deževalo. kakšno uro in pol počakava torej na barki, da napad mine. In takoj potem napadeva Pythagorion. Neuspešno. Že prva barikada, pred konobo Faros (le zakaj tej zadevi z lučjo ves znani svet pravi nekaj na temo faro, le pri nas je to svetilnik?), predstavlja za naju nepremagljivo oviro. Stella (tako kliče samo sebe - res ne vem zakaj v latinščini, saj Asteri, po grško, je čisto lepo ime?) naju zaustavi in preusmeri na peron za postanke. Kosilo je pri njej. Edina gosta sva. In da naju ne bi vznemirjala muzika, jo ugasne. Samo zaradi naju. Ampak. To še ne pomeni, da je tišina! Do sedaj sem bil prepričan, da so zvezde tiho, pa vidim, da sem živel v zmoti. Kar prilepi se za najino mizo in čeblja in čeblja. Le kako je uspela dobiti moža, ki ji (še) ni ušel? Pa skrivnost kar sama razkrije. Pri njej doma se ne kadi in mož mora na cigareto ven. Tri škatlice na dan pokadi. Takoj je vse jasno. Matematika je preprosta: tri krat dvajset krat pet minut je pet ur. Očitno je za reveža pet ur tišine na dan dovolj, da ne zbeži. No, to je le ena zadeva od vsaj stotih, ki nama jih je zaupala med kosilom...

Stella je danes naredila dober posel. Imela je eno mizo zasedeno. Ostali oštirji so se odrezali slabše. Razen enega. On je gostil petdeset Japoncev. Avtobus pripelje, iz njega izstopi možakar z (zaprtim) dežnikom nad glavo, prešteje račke in pelje četico 15 m daleč v oštarijo. Tam se usedejo za eno dolgo mizo, sledi govor (v japonščini) in potem malica po izbiri oštirja. Pa nazaj na avtobus (v koloni po dva za možakarjem z zaprtim dežnikom nad glavo) in gredo novim zmagam naproti. Dekiagari! (V prevodu iz japonščine: Voila!)

Med frapejanjem v kafiču na obali, pristane barka. Čarteristi iz Kosa. Kasneje malo poklepetava s parom najinih let. Dež ju malo moti, temperatura sploh ne. Severni Nemci! Očitno sva samo midva tako razvajena, da si vsaj proti jutru prižgeva ogrevanje. Ko za nasvet povprašam svoj telefon, mi lepo razloži, da je na tem koncu morje najtoplejše v Evropi. Sedemnajst stopinj ima. Bo že držalo, da naju ne sme zebsti. Ampak. Jaz rad spim gol, ne v topli trenirki!

obala v vasici Pythagorion zapuščena in nihče ne plava

vsak dan se odpre druga vrsta rož

za danes sem si pa izbrala kar vegi kosilo: bučke s sirom in tzatzikijem; kapitan pa najprej sardele, ki jih je moral poplakniti z girosom

kuhanje na barki je bilo onemogočeno :(

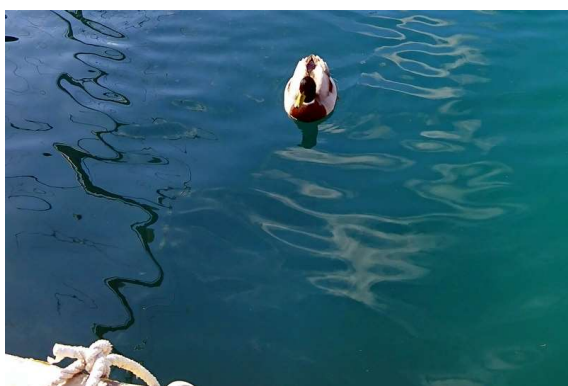
11. april 2019, četrtek

Pythagorion, Samos

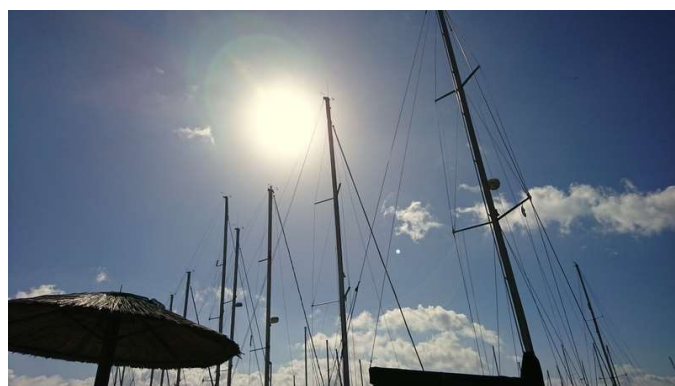
Tudi švicarska ura ni vedno - švicarska ura. Danes je zamujala celih pet minut! No, če bi bila grška (ali, bog ne daj, dalmatinska), bi itak zamujala nekaj ur. Po eni uri je tudi druga tretjina stropa pod streho (jasno, da je pod streho in ne na tleh, če je pa strop). Tretja tretjina bo na sporedu jutri. Ob devetih zjutraj - po švicarski uri. Za vsak slučaj sem si naštimal budilko...

Dan je danes končno lep. Kratke hlače in japanke vabijo. In kafič pri Markosu, tudi. Ko s Petrom lepiva strope, ga testira Vesna, ko ona kuha kosilo, sem tam jaz (točneje, jaz in moja pipica). Sledi kosilo in potem sva pri Markosu oba. Naporno je to popravljanje barke, naporno.

Malo tudi preverim, kako bi bilo, če bi zavila do sosedov. Že lani mi ni dišalo zaradi papirologije, plačevanja raznoraznih taks (zdravstveno zavarovanje je obvezno, velja pa samo tisto, ki je sklenjeno pri njihovi zavarovalnici - mednarodno zdravstveno zavarovanje Coris, na primer, ne velja) in visokih cen marin. Sedaj sem spet cagav. Vsako leto je slabše. Preveč urejena dežela in preveč regulativ, da bi bila prijetna za Balkanca, kot sva midva. In policaji so tečni - tako nekako, kot na Hrvaškem. Njihov nacionalni šport je kasiranje. Vsaj tako nas uči (anglosaški) Noonsite. Najbolj me jezijo holding tanki. Res se mi jih ne ljubi pucat! In mojstri so prepovedali izčrpavanje kjer koli v njihovih teritorialnih vodah. In to kontrolirajo s hi-tech kartico, ki jo je potrebno potrjevati vsakič, ko se holding tank izčrpa. To se dela pa v marinah. Če je teh "štempljev" ob izhodu premalo, prileti kazen (nekaj jurčkov dolarčkov). Ne, res se ne grem tega, ni mi treba. Raje ostanem na Balkanu, južnem Balkanu. Razen, če se Noonsite (spet) moti...

pri kafiču račka kroži med barkami

danes spet sončen, topel dan

na kavi se mi je pridružil še Tone s kratkimi hlačami in japankami

pazi-kuža Wilson :) je doma iz JAR; malce hecno, da je lastnik imenoval barko po žogi iz filma Brodolom (igralec Tom Hanks)

12. april 2019, petek

Pythagorion, Samos

Budilke nisem potreboval, za bujenje je poskrbel sosedov motor. Pa tudi časovno ni šlo nič narobe. Peter je vsak dan dlje v Grčiji in vsak dan je bolj prilagojen grškim navadam. Današnja zamuda je bila še večja, kot včerajšnja. In jutri pride še enkrat. Prepričan sem, da budilka ne bo potrebna.

Dopoldne je bolj kumrno, popoldne je lepo sončno in že kar vroče. Vsaj zame, ki se po belem svetu odpravim malce preveč oblečen (dolge hlače). Po paket grem v Samos. Najprej v Pythagorion na postajo in potem nazaj proti mestu Samos. No, zaplete se že pri Stelli. Kot vedno, dežura in se trudi, da bi me na vsak način preusmerila na njeno teraso. Ne, Stella, nič ne bo, grem v Samos. Ampak, Samos je v tisti smeri, od koder prihajaš. Ja, morda res, ampak zame je krajša (peš) pot, če nadaljujem tu mimo. Ne, nazaj moraš, ali pa se vsaj malo odpočij tukaj. Počival bom na busu, si mislim in se nekako poskušam prebiti skozi barikado. In po zaslugi nekoga, ki bi za edino zasedeno mizo rad nekaj naročil, mi to tudi uspe.

Avtobus vozi po voznem redu. Grškem. Kolikor zamuja v eno smer, zamuja tudi v drugo in v vmesnem času dvignem paket. Vse se lepo izteče, še ustavi mi pred marino, da mi ni treba ponovno skozi barikade. Ampak. Zaplete se pri odpiranju paketa. Kljub drugačnim zagotovilom mojstra iz Aten, en konektor manjka. A-ja-ja-jaaah! Kje bom sedaj to dobil? Bom spet čakal en teden na paket in se šel spletno trgovino na grški način?

Kot rečeno, se je popoldan naredil lep dan. In pojavili so se prvi turisti. Vsi lokali v Pythagorionu so odprti (še pred dvema dnevoma jih je bilo pol zaprtih) in vsak ima vsaj eno mizo zasedeno. Na pomolu so bile štiri barke (do sedaj jih vseh skupaj v desetih dneh nisva videla toliko) in na glavni cesti sem videl pravi turistični dostavni avtobus. Izgleda, da so charter poleti digitalno odprli sezono. In še pred dvema dnevoma sva bila midva (skoraj) edina turista...

nihče ne skrbi za te vrtnice, vsaj videti ni sedaj nikogar v marini, a cvetijo v vseh možnih barvah

še zadnji del barikad / podpornikov stropa

13. april 2019, sobota

Pythagorion, Samos

Tole s Petrom postaja misteriozno. Fant očitno vsako soboto resetira svojo uro. Danes je prišel po švicarski uri. Pritrdil je blendo stropnega okna, pobral dile, jih pospravil v avto in - jih zaračunal. Pa saj je prav tako. Fejst fant je bil in dobro je opravil svoje delo za sindikalno ceno. Cena švicarske delovne ure je pet krat nižja od slovenske. Škoda, res škoda, da

nisem lani servisiral barke tukaj, namesto da sem se pretepal z nesposobnim in neskončno dragim mizarjem iz Slovenije (ki mi itak še vedno dolguje eno okno, ki ga je pri svojem delu uničil).

Zato so pa barikade pri Stelli konstantne, če ne še močnejše. Helo-Enton-maj-frend-hau-ar-ju? Ko izve, da greva z Vesno v Samos in da je ACS včeraj delal, kot so obljubili ter da greva kupit konektor, ki ga ni bilo v paketu, hitro ponudi rešitev. Tudej-s-klouzd z dodatkom kam-vit-mi-on-mandej-or-tjuzdej-ajl-drajv-ju-der in še enim, zanjo najbolj pomembnim, rileks-hir-sit-end-drink-ej-kofi. Ampak, ne dava se. Dva pogajalca sva nasproti njej, ki je sama in besedni dvoboj počasi, a vztrajno obračava v najin prid. In po zmagi, v katero sva ves čas verjela, se za ovinkom usedeva na zajtrk in kavico. Uffff, naporno je bilo!

Pa na bus in v Samos po konektor. Ampak. Strah se je uresničil. Obhodim preko deset trgovin, naredim nekaj telefonskih klicev, a takega konektorja tukaj ni še nihče videl. Večinoma nimajo pojma, kje bi to lahko dobil, če pa ga že imajo, me napotijo nekam, kjer tega, preverjeno, nimajo (preverjeno zato, ker sem tam že bil). Celo z zastopnikom za Quick (ki ga šef iz Aten ni mogel dobiti na telefon) govorim, pa tudi ni nič. Zapraviva pa vseeno kar nekaj denarja. Najdeva čendlerijo in kupujem na zalogo. Vesna se vmes postrže za simboličnih štirinajst eurov in moj super truper telefon je sedaj še bolj pameten. Bučo sem mu razširil, da si bo lahko zapomnil nekaj deset filmov, ki jih bom prenesel iz Netflixa, ko bom naslednjič srebal frape v kafiču z wifijem.

Izlet zaključiva na, sedaj že klasični, lokaciji. V piceriji. Pice so v redu, pivo tudi, še najbolj pa je v redu voda, ki jo pijem popoldan in zvečer v neomejenih količinah. Sol, sol, sol, moja največja sovražnica! Hja, vsaj ledvičnih kamnov ne bom dobil.

klasično martinčkanje domačinov

glavni trg mesta Samos

v mestu je videti kar dosti beguncev, ki pa so vsi urejeni bolj kot midva in vsi s telefoni

po drugi uri se zaprejo vse trgovine in center mesta je skoraj prazen

urejena begunska družina pri hranjenju ptičev

skoraj zapuščena riva soboto popoldne

black & white ... v bistvu sem hotela fotografirati strica, ki je imel tako dolge bele lase in tako dolgo belo brado, pa je bil prehitel na kolesu

mak cveti vsepovsod ...

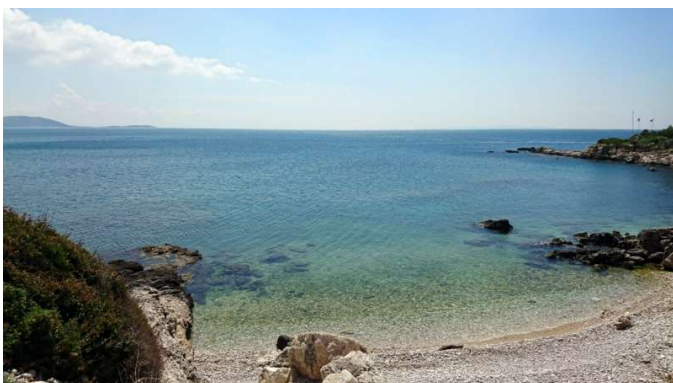
14. april 2019, nedelja

Pythagorion, Samos

Lepo vreme pomeni za mene delo. Pranje palube. Če bi deževalo, bi imel (spet) izgovor. Čisto je oranžna od saharskega peska izpred nekaj dni. Vesna se pretepa z notranjostjo in pranjem perila. Klasični čistilni dan, torej. Vesna proti večeru malo dela, jaz pa pripravim proizvodno enoto za proizvodno vode na novo sezone ter števec tankov (ponovno) nastavim. In dan je mimo.

Pojeva v restavraciji na Mali (za čuda) odlično grško meso. Ali pa je bilo tako dobro zato, ker ga chef skoraj teden dni pripravljaj v marinadi. Paciral, torej. In da ne bova cel dan preživela v karanteni se proti večeru le spraviva v marinski kafič na frape. In download z Netflix. Spet bo dolga noč, šestnajst novih epizod, enajst ur vsega skupaj moram pogledat nocoj. Mi bo uspelo?

In to bi bilo za danes nekako tudi vse. Še socialnih stikov je bilo bore malo, le od Wilsona (ampak, čisto zares ne razumeva, zakaj tako ime?) se posloviva (z značilnim stavkom potepuhov z morja: Fair wind and may we meet again!).

mrzlo morje mi ni privlačno, je pa lep pogled :)

rožice....

15. april 2019, ponedeljek**Pythagorion, Samos**

Dan sem zastavil zelo vzpodbudno. Takoj zjutraj po otoškem času se odpravim v mesto in že ob pol enajstih sem uspešno mimo barikad. Straža še spi. Tudi nazaj mi dobro uro kasneje uspe priti brez težav. No, težave bi opoldne sicer lahko bile, straža se je ravno kar konsolidirala, pa me je rešil telefonski klic. S telefonom na ušesu se sprehodim mimo Stelle, se ji vljudno nasmehnem in zelo resno s prstom proste roke pokažem na telefon, ki je prislonjen k ušesu.

Po šopingu pride na vrsto delo. Vesna dela itak že cel dan. Po delu se Vesna prelevi v ladijskega kuharja, pri meni pa je v planu montaža onega števca, ki na to opravilo čaka že od petka. Ampak. Še prej moram na netu najti ta nesrečni manjkajoči konektor. In ga ne najdem. A-ja-ja-jaaaah! Karkoli iščem, nič ni v redu. Še na Alibabi ga nimajo. Situacija postaja resna in zapletena. Naj tukaj vedriva še en teden in ga naročim iz Aten? Ali naj se kam prestaviva in vedriva kje druge? Hmmmm...

Vreme bo v naslednjih dneh lepo in odideva lahko praktično kadarkoli. Ali pa ostaneva tukaj. Danes je bil prenaporen dan za tako težko življenjsko odločitev. Jutri se odločiva, kam in kako dalje.

16. april 2019, torek**Pythagorion, Samos**

Nisva se odločila. Še ne. Toliko dela sva imela danes, da enostavno ni bilo časa. No, Vesna je nekaj tudi zares delala, jaz sem pa bolj kot ne brkljal po barki. Ok, najprej sem se v Podalpski deželici pozanimal za konektor in odgovor je bil strumen: "Tak konektor dobiš povsod. Si že preveril v sosednjem kiosku?" Hja, sem. Verjetno se ga res da dobiti povsod. Povsod, razen na Samosu. Hic!

In ko smo že pri Samosu, zjutraj mi je striček na telefonu povedal, da so v soboto z dvema vojaškima ladjama prepeljali begunce v Atene. Lahko potrdim, res je. Dve vojaški ladji sem res videl. Le beguncev ne. No, tudi te sem videl, če sem iskren. Videl sem jih na fotografiji na mojem telefonu.

Da zmontiram števec verige moram priviti štiri vijake. Ampak. Še prej je potrebno zvrtni luknje zanje. Jasno, da ni prostora za vrtalnik. In jasno, da nihče v okolici nima mini vrtalnika (takega za vrtanje lukenj v vitroplast). Ni mi preostalo

nič drugega, kot da sem razstavil pedestal, zmontiral števec in pedestal sestavil nazaj. Nekaj ur dela. Za štiri vijake...

Vmes se zabavam s stebričkom, ki sem ga malo zvil že junija 2011 ter takoj tudi kupil novega. Pa nikoli ni bilo volje, da bi to zamenjal, ni bilo življenjsko nujno. Danes je zadeva le prišla na vrsto. Ampak. Vijaka ne morem odvit. Pa Vesna pobara Damira z Rasa, če mi lahko posodi kak boljši ključ. In gospod pride, pogleda, se malo trudi in v roke vzame bor mašino. Takoj je bil gordijski voz razvozlan in novi stebriček se že sveti na svojem mestu. No, ostali se ne svetijo in popoldan mine v drgnjenju inoxa. Hic! Le kaj mi je tega treba bilo, saj je bil stari (zviti) stebriček še čisto v dober? In vsi so bili enako zarjaveli, pa se tega sploh ni opazilo. In, jasno, če se razstavi ograjica, potem gre mreža v pranje. Spet nekaj, kar bi sicer lahko opravil tudi dež. Če le ne bi bil oranžen, kot pred nekaj dnevi. Puščavski pesek kljub pranju še vedno uspešno barva palubo v oranžno.

Vesna gre (neprostovoljno) v Pythagorion v čendlerijo po nov vijak in novo vrvico. Oboje je posledica moje nespametne odločitve, da zamenjam stebriček. Spotoma nabavi še nekaj hrane in Voltaren kremo, nerodno je stopila in v kolenu ji je nekaj počilo. To pa boli. Midva z Damirom pa med tem pri Markosu obdelava vse pomembne in tudi manj pomembne teme našega časa. In kakšno pivo tudi spijsa v lepem vremenu. Pa začne pihati in popoldan so sunki že precej močni. Severnik. Tudi meltemi je severnik in tudi meltemi vleče približno tako močno. Kaj bo letos začel že aprila? Morda, lani ga ni bilo skoraj celo poletje, enkrat pa je zamujeno le treba nadoknadi.

Stella v Farosu veselo maha z metlo in hitro prekine delo, da me pozdravi

do vasice se sprehodim in fotografiram kar s telefonom ...

s soncem obsijani Pythagorio je bil danes nabit s turisti, ker je prišla kruzerca

17. april 2019, sredo

Pythagorion, Samos

Damir prinese svež kruh, tako kot je obljubil sinoči, ko smo vsi trije dežurali pri Markosu in praznili Mythose. Pekarna je predaleč in zjutraj se nobenemu od naju ne ljubi po svež kruh. Če že greva pred zajtrkom, potem pozajtrkujeva kar v Pythagorionu.

Vetra je danes sicer malo manj, zato pa temperatura sploh ni poletna. Spet je v akciji kalorifer, da je v podpalubju za spanje prijetnih 25 stopinj. Zunaj jih je ponoči vsaj deset manj. Podnevi pa sonce naredi svoje in kratke hlače so čisto primerna uniforma za delo na palubi.

Nikamor se nisva premaknila, oba sva sedela za kompom in delala. Točneje, nihče ni sedel za kompom, Vesna je sedela pred, jaz pa ležal pod. V prostih trenutkih je ona skuhala kosilo, jaz pa montiral mrežo na ograjico. Vse skupaj sicer ne izgleda veliko dela, je pa tako zamudno vezanje vrvic, da mi je pobralo več ur. In vse to je posledica one nesmotrne menjave stebrička včeraj, hic! Kakorkoli, ograjica je spet kot nova, stebrički se svetijo, mreža je bela, oprana brez dežja.

še dva dni, pa bo polna luna

18. april 2019, četrtek

Pythagorion, Samos

Če je bil včerajšnji dan bolj kot ne brca v temo, je bil današnji strel v koleno. Še na obalo nisva stopila. Vesna cel dan službuje, jaz se po nekaj malega brkljanja po barki namenim na izlet. Prej še rutinsko preverim maile in glej ga zlomka, nekaj moram narediti. Dobro, pa dajmo.

Ampak. Mašince ne dela. Hecno se obnaša in tudi za kibernetičnega strička je to težka naloga. Vendar se ne dam. Težim in težim, naj mi pove, kaj je narobe. Pa je ura dvanajst, pa ena, pa dve in tako dalje vse do sedmih zvečer, ko se me končno naveliča in mi izdahne rešitev. Samo en drag'n'drop je bilo potrebno narediti in spet vse skupaj dela kot švicarska ura. No, in potem sem lahko končno začel uradovati...

Spomnil sem se dogodka izpred meseca ali dveh, ko je imela podobne težave Vesna in so ji na servisu zagotovili, da je za njene težave kriva matična plošča. In jo tudi takoj zamenjali. V garanciji. Jasno, da ni bilo nič bolje. Nekaj časa sem se še bockal s serviserji, potem sem pošpegal na net in zadevo popravil sam. En sam ukaz je bil potreben. Pol računalnika je danes (skozi oči serviserjev) ceneje zamenjati, kot pa plačati nekomu, da vpraša za nasvet Gugla.

Premišljujema kam bi šla. Nič naju toliko ne pritegne, da bi se takoj odločila in izplula. Vse že poznavam. Verjetno ni niti enega (naseljenega) otoka v Mediteranu, kjer še ne bi bila. Vsaj enkrat. Na večini sva bila že večkrat. Tudi v Turčijo bi lahko zavila, če ne bi toliko komplicirali in ne bi morala kupovati nove simke za internet. Ma, si bova že česa domislila...

čprav je sonce, je zrak kar hladen in nič me ne vleče, da se premaknega iz nulte točke :)

19. april 2019, petek

Pythagorion, Samos

Še pred zajtrkom se odpraviva v Pythagorio po - zajtrk. Svežo hrano bi rada jedla. Dan je lep, a hladen. Sprehod prav paše. Pa se zaplete že pri Stelli. Kot vedno. Tja in nazaj grede. Res ne veva, kako bi na kulturnen način rešila ta problem. Dobro musako, da ima za naju, pove. In Vesna mora z njo v kuhinjo. Saj, musaka je verjetno zelo dobra, a kaj, ko to pomeni bivačanje za nekaj ur in na koncu bo (vsaj) moja glava težja za kakšno kilco vinca. Čaka naju pa delo. Nak, ne bo šlo. Še, ko le nekako razloživa, da ne bova jedla pri njej, se trudi in vabi dalje - če ne sedaj, pa za večerjo. Za večerjo morava pa res obvezno priti naokoli. Ah, ja...

Če sva Stello dokaj na hitro odpravila, pa to ne pomeni za ostale zanimacije v mestecu. Najprej po trgovinah, kjer že na začetku srečava Damirja. Sledi kavica. Ko končava, se razdeliva v dve interesni skupini, da bova hitreje opravila. Vesna gre v trgovino, jaz na zajtrk (ona je zajtrkovala že ob kavici). In po zajtrku na sonček in na frape (čas Vesninega šopinga je vedno daljši od časa, potrebnega za moj zajtrk). Pa naokoli s kolesom pribremza sosed iz Hamburga, prisede in ura je mimo, kot bi trenil. Še download z Netflixa opravi spotoma in potem domov.

Ura je popoldan, ko se lotiva dela. Mojega je bilo po planu za pol ure, pa se odločim, da naredim malo reda v programu in napišem en kos kode na novo. Rezultat? Do devetih zvečer še ni narejeno. Avrio dalje. Itak so v domovini prazniki.

In ko smo že pri praznikih, odločila sva se, da se bova držala posta. Dvakrat. Ta teden po ortodoksni koledarju in drugi teden po katoliškem. Tako bo božji besedi zadoščeno in midva ne bova nikoli lačna. Win-win kombinacija. Voila!

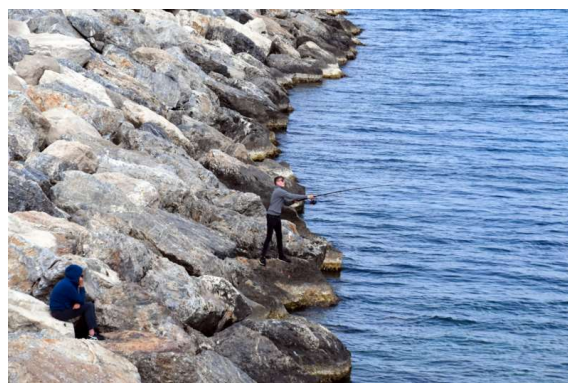
brez rožic pa ne gre :)

v taki trgovini je kapitan lahko tudi tri ure ... ne razume pa kako sem jaz lahko npr. v sparju tako dolgo :)

šla sva v bistvu samo po kruh, ker ga nisva imela, pa na eno kavo.... pa se nama ni nič mudilo, je bilo preveč prijetno na soncu :)

fantič lovi ribe bolj majhne so tukaj naokoli :(

20. april 2019, sobota

Pythagorion, Samos

Zjutraj (no, dopoldan) se odpraviva na sprehod do čendlerije. Zamenjati je potrebno plinsko jeklenko. Mimo Stelle sem odkorakal mojstrsko, Vesna malo manj. Razlika v času je bila ... hmmm ... toliko, da sem medtem s svojo frderbano ahilovo tetivo in nahrbtnikom s plinsko jeklenko na ramah priracal na vrh hribčka, zamenjal bombulo in priracal nazaj do morja. Vsaj četrto ure, raje več. Podobno, kot včeraj je tudi danes v zavetju prijetno toplo. Opazujeva dogajanje okoli sebe. Včeraj so v glavni vlogi nastopali čarteristi, ki so se zaleteli in naredili nekaj škode sosedu, danes so to sardina ship turisti, zavaljeni Amerji, polni sami sebe.

Ob treh jo le mahneva domov. Tokrat pa je bila Stella le zmagovalka. Takole je bilo. Na rivi, pri ribičih, opaziva pralni stroj. Delujoč. Nekaj se v tem stroju pere. In to nekaj ni perilo. Perejo se hobotnice. Malo se vrtijo v eno smer, malo v drugo, mašince dela sto na uro. Tile Grki so od sile. Namesto, da bi hobotnice pretepli (ali zmrznili), da bi bile bolj mehke, jih dajo v pralni stroj. Menganje in centrifuga naredita svoje. Namesto energije svojih mišic, so uporabili energijo vetra, ki vrti vetrnico nad mestom. Lenoba je mati izumov! In kaj ima Stella pri tem? Enostavno, pred oštarijo ima obešene hobotnice iz pralnega stroja. In po novem naju vabi na hobotnico, ne na musako. Jasno, da sedaj nisva imela več niti najmanjšega argumenta, da zavrneva to ponudbo. Hobotnice iz pralnega stroja še nisva jedla in to je nujno potrebno testirati! Bravo Stella, pa si naju končno le ujela na finto.

Preostanek dneva je minil v delu, pa pri Markosu in ob gledanju filmov. Odjavljeni Netflix je podaljšan do preklica. Da sem ga odjavil, je bilo potrebno vnesti en kup gesel, odgovoriti na en kup vprašanj, večkrat vse skupaj potrditi (zaradi varnosti, verjetno, če sem se kje zmotil pri katerem od vprašanj) in še potem me je telefon ves čas do izteka naročnine opozarjal, da mi bo danes potekla naročnina in ali je ne bi morda vseeno le podaljšal? Za podaljšanje je bilo potrebno le enkrat tapniti na "Da" in naročnina je spet aktivna. Le zakaj neki je taka razlika med odjavo in prijavo?

na poti v mesto Pythagorion je Tone uspel uiti Stelli

...jaz pa ne :) ... je bilo potrebno obdelati vse kar se je od včeraj zgodilo

danes je bilo v mestu zalo živahno... fantiči z mrežo lovijo ribe, v daljavi pa zagledam pralni stroj na pomolu

dvakrat pogledam in se čudim ...stroj komaj še stoji, vrat itak nima, pa je stiropor zataknen in potem mi ribič umakne stiropor in kaj vidim:

poln boben samih hobotnic; seveda, le čemu bi jih tolkli ob skalo, prenaporno, pa mudi se obešati hobotnico za turiste ...

Stella ima lovke zamrežene, da jih muhe in mačke (zelo so letale okoli te kletke)

no, pa sva se ustavila na ouzo meze ... bilo je dobro ...

gospa se je ojunačila in zaplavala, menda ima morje 17-18C

prvič sva si letos tudi privoščila vsak po eno kepico sladoleda

za večerjo pa spet malo meze: mini kozice marinirane v vinu, pečene s čilijem in česnom ... odlično si skuhala Vesna :)

21. april 2019, nedelja

Pythagorion, Samos

Spet lep, a hladen dan. Če ne bi bilo tako hladno, bi midva že zdavnaj odpekotala iz marine, tako pa nama prav nič ne diši spanje brez ogrevanja na morju, ki ima 17 stopinj. Spomini na trope so še premočni. Sonce je sicer že močno in preko dneva je vse v najlepšem redu. Zjutraj pa je potrebno pod tuš. V kabini, kjer je manj, kot 20 stopinj, za naju to ni ravno zabavno početje. Tudi tu so spomini na Altiplano še vedno sveži.

Po zajtrku (ki ni bil sestavljen iz potice, ki je ne maram) se odpravim na sprehod. Tokrat me ni vodil ob obali v Pythagorion, ampak na hrib nad mestom, vse do nasada vetrnih elektrarn. Prav prijetna sprememba. Ampak. Tole z mojo nogo je križ. Enostavno ne uganem, kaj je vzrok, da me včasih boli za umret, včasih je pa popolnoma v redu. Današnji sprehod je bil vsaj trikrat daljši od običajnega, pa me ahilova tetiva na koncu sploh ni bolela. Ko bi vsaj še bili taki dnevi!

Kot se za praznik spodobi, sem bolj malo delal. Vesna malo več. Po sprehodu sem se ustavil pri Markosu na kavici in

pipici. Dve dobri urici je trajalo sproščanje. Hej, a ni to lepo! Nobenega hitenja, nobene panike. Siga-siga. In po tem napornem početju se je prilegel počitek...

Tudi danes je bila za kosilo na sporedu hobotnica, le da tokrat ne iz pralnega stroja, ampak lepo po reguli zmrznjena. In postregla je ni Stella, ampak Vesna. Stelle, za spremembo, sploh nisva videla.

ponoči je hudo pihalo, je barko kar malo rolalo levo desno; tudi čez dan je bilo večkrat hladno vetrovno

danes je Tone končno zamenjal zastavo: zgornji obšlesani del je vse kar je še ostalo od nje, spodaj pa kaže kako bi morala zgledati :)

za kosilo pa hobotnica z veliko sveže zelenjave

mačka si je že našla zatišje pred vetrom in močnim pomladanskim soncem

22. april 2019, ponedeljek

Pythagorion, Samos

Stelli sem se tudi danes izognil, enkrat s prefinjeno taktiko, drugič tako, da sem jo obšel v velikem loku. Vrnil sem se preko hriba in ne ob morju. Še nekaj dni in Stella bo preteklost. Na naju bodo prežale nove zanke in uganke. Danes sem namreč plačal marino. Ne vem sicer, kako je uspelo Vesni lani zrihtati ceno 6 evrov na dan, meni so danes brez, da bi odprl usta, ponudili privez za 5 evrov na dan. Z vključenim DDV. In z vključeno vodo, elektriko, wifijem, parkingom, kopalnicami, pralnico, skladiščem, bencinsko črpalko, ... Čudno, da za ta denar niso vključili dnevno še pol litra gratis vina. To slednje bi se res spodobilo ob taki draginji.

Današnji sprehod me je vodil mimo carine do tunela, starega nekaj tisoč let. Zaprtega. Ogled je možen le po predhodni najavi. Nije još sezona, bi rekli Dalmatinci. Tile tukaj so še bolj radikalni. Počivajo na zalogo. Če samo pomislijo, koliko dela bodo imeli poleti in kako vroče bo takrat, morajo takoj malo počivat. Sedaj, ko je še hladno.

Carinik, mi je na moje vprašanje, kakšno je stanje duha okoli TEHPAI, mirno zagotovil, da naj se ne sekiram na zalogo (počivanje na zalogo je tukaj nekaj najbolj običajnega, sekiranje na zalogo pa nikakor ne). TEHPAI je neka turistična taksa, en evro na dan na barko, ki so jo uvedli leta 2014 in potem stalno prelagali začetek izvajanja, nazadnje so jo predstavili iz 2. aprila na 12. maj letos. Razlog: software za pobiranje še ni narejen. Zelo resno mi je možakar v uniformi razložil, da naj bilo 9. maja kaj več znanega. Torej, takrat se bo nekako že vedelo, za koliko časa se bo začetek izvajanja spet prestavil. Jur-in-gris, je še dodal na koncu.

Popoldan dava z Mihalisom na sonce našega dingiča. Malo ga očedim, preden gre jutri v vodo. Priprave za izplutje so

torej v polnem teku in gredo počasi h koncu. Danes so pripeljali novo nafto v marinsko bencinsko črpalko, jutri bodo zamenjali filtre in v sredo bomo lahko natočili v Malo. Brzina. Po grško. Nekaj sva se tudi menila za srečanje z Yotaro nekeje na Kikladih in smer plovbe je tako začrtana. Go West!

Ampak. Dan še ni mimo. Glavno presenečenje je sledilo tik pred mrakom. Naokoli pride Jasmin, ki se je iz Celovca malo prej vrnil na Ras. In nama prinese darilo. Čisto pravo šunko, klobaso, hren in pravi domači koroški črni kruh! In nič potice in nič popackanih kuhanih jajc. Le kako je vedel, kaj jaz jem in česa ne?

Stellin sosed si je za dekoracijo postavil kolo z rožami; Stella hiti v mesto in kupi hitro še ona kolo in rože ... :) me je včeraj takoj vprašala, če sem opazila kaj je novega :)

Jasmin prinesel spominek iz SLO: njami, njami ... se že veseliva zajtrka :)

23. april 2019, torek

Pythagorion, Samos

Po treh tednih ležernosti, je danes napočil trenutek resnice. V nekaj urah je priletelo več mailov, kot cel prejšnji teden. Še dobro, da je ta teden za en dan krajši. In še bolje, da je naslednji za dva. In najbolje od vsega je, da je včeraj prišel Jasmin. Današnji zajtrk je zato lahko tradicionalni velikonočni torkov zajtrk.

Torej. Plani na Mali so popolnoma fiksni in nespremenljivi. Jasno, kot beli dan, saj sem vendar mož besede! Včerajšnji plan je bil: jutri je pranje bokov barke. In plana iz dneva v dan res ne gre kar tako spreminjati. Nič se ne bom izogibal delu, ki mi sicer ne diši najbolj. Plan je plan in pika: jutri je na sporedu pranje bokov! Hja, no, morda se pa jutri le omajam in plan spremenim. Saj bo dovolj samo v eni besedi, namesto jutri bo danes. Vreme je namreč spet prijetno toplo, sonce sije, vetra ni, idealno za delo v dingiju.

Da nisem cel dan v podpalubju, leže pod računalnikom, poskrbi Vesna s kosilom, ki ga pojeva v kokpitu. In nafto prelijeva iz dveh rezervnih kanistrov v tank. Jutri bo grand opening črpalke s popolnoma frišno nafto. Ta gre v kanistre. In enih štiristo litrov je gre tudi v tanke. Pa se bova spet znebila nekaj šuškovcev.

šunka, prekajeni jezik, (klobaso šparamo za drugič) s koroškim kruhom in sveže naribanim hrenom... dober zajtrk :) ... hvala Jasmin!

24. april 2019, sredo

Pythagorion, Samos

Takoj zjutraj ob desetih grem na črpalko preverit, ali je res danes že odprta. Res je odprta. Ampak. Ne še zdaj, tu-arli, zajamra črpalkar. Ob dvanajstih bo. Nekaj še narediva in odplujeva na črpalko. Vetra ni in izplutje iz precej tesnega priveza je popolnoma rutinsko. Prva (in edina) sva na črpalki na pit stopu (tokrat pije Mala). Pa se zaplete koj na začetku. Po sedmih litrih - pumpa crknjot. Pojejo telefoni in pit stop s spreminja v piit stop in kasneje v piiit stop, ko zadeva končno spet dela. Varovalko je bilo potrebno vklopiti, pa je bilo spet vse pod kontrolo. In točiva in točiva. Precej počasi teče tale nafta iz cevi in pit stop je že piiit stop. No, na koncu vse priteče, kot je treba.

Treba pa je tudi plačati. Pa se spet zaplete. POS ne dela. No dial tone, izpisuje. Tole je sedaj že piiiiiit stop. Pa mojster črpalkar švica in telefonira. In mu šef pove, naj kliče banko. Moj komentar, da se mi zdi, da nima priključenega telefonskega kabla vehementno zavrne z ic-vajrles. Tudi prav, si mislim in vprašam, koliko časa namerava parlamentirat z banko. Haf-en-aur-et-list, je strumen. Grčija. In pit stop je definitivno postal piiiiiit stop. Ok, v tem času se jaz sprehodim do dingija (vmes zahakljam Mihalisa, da mi pomaga) in spraviva dingija v morje, odveslam na drugo stran marine, pripešačim nazaj (z obveznim pit stopom pri Marcosu, kjer prisedem k Jasminu) in ko stopim pred črpalkarja, je nasmejan do ušes. Kabl je vtaknil in sedaj dela.

Ampak. Ko prislonim kartico, možakar vnese visok znesek in jaz pin, terminal spet razlaga vsem, ki ga hočejo brati: no dial tone (da ne bo pomote, to niti v tarzanski angleščini ne pomeni, "Tone, ne kliči"). Jah, ... piiiiiit stop. Počasi sem se naveličal, da je pit stop lahko tako raztegljiv pojem in zadevo vzamem v svoje roke. Kabel povežem tako, kot je treba in - plačam. Če se ne bi vmešal, verjetno sploh ne bi nič plačal (res sem kreten). Po grško...

Popoldan še z oksalno kislino očistim in z gelcoatom poflikam starboard bok, Vesna opere starboard bokobrane in čas je za sprehod v trgovino. Port stran bo na vrsti enkrat v svetli prihodnosti.

Pot v Pythagorion me, jasno, vodi mimo Stelle. Ampak. Danes je vse drugače. Samo Helou-enton izdahne in že šiba dalje. Njena oštarija je skoraj polna. Hvala ti, Fortuna!

Večer preživiva pri Marcosu v Jasminovi družbi. In družbi nemške kelnerce, ki nikakor ne more razumeti, kaj ji hočemo naročiti v grščini (pogovarjamo se po slovensko). Preskok na angleščino jo v trenutku reši iz zagate.

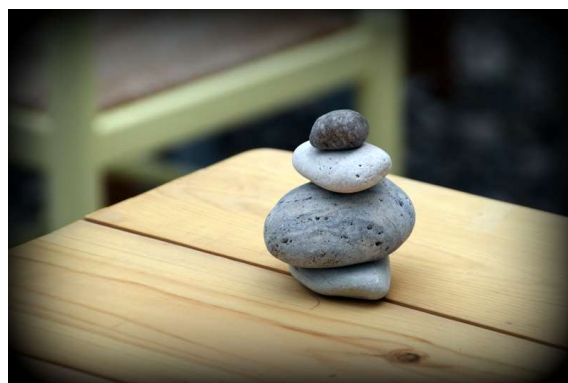
Samoške pomladne rožice

mačkon in mačka se poljubljata :)

mogoče pa tudi jaz kdaj kakšno tako najdem?

le kaj bi to pomenilo, če je zloženo na mizo?

25. april 2019, četrtek

Pythagorion-Marathokambos, Samos

Vesna si sposodi avto. Pri Jasminu. Šoping vabi. Šoping hrane na zalogo. Sedaj, ko je na voljo avto za transport. Priprave so še bolj temeljite, kot v Panami, ko sva se odpravila na Pacifik in naslednjih sedem ali osem tisoč milj (ali nekaj mesecev) ni bilo nobene trgovine. Midva se pa sedaj odpravlja na celih 15 milj ali slabe tri ure trajajočo popotovanje do naslednje marine. Ah, ja...

Jaz med tem nekaj malega naredim (Vesna lahko dela med plovbo) in pospravljam barko. In opazujem dogajanje okoli naju. Štiri barke so danes izplule. Suhi del marine se je že temeljito izpraznil, tudi na privezih je vse več praznih mest. Res je že skrajni čas, da izplujeva. Še vreme se je uredilo in je preko dneva že poletno toplo. Le saharski pesek še kar pada z jasnega neba.

Ob pol dveh končno izplujeva in ob pol petih sva v Marathokambosu. Na motor. Sedaj, ko imava nafte za izvoz, se lahko preseravava! Malo me je skrbelo, kako bo izgledalo, ker nisva menjala antifoulinga. Pa je bil strah odveč. Sea Jet je očitno odlična barva in po nekaj miljah, ko je sprana sluz, je Mala enako hitra, kot je bila z novim antifoulingom. Še kolešček za log ni bil obraščen. Očitno pa je tudi morje tukaj precej bolj bistro, kot na Jadranu. V marini v Marathokambosu, na primer, je voda tako čista, da Mala lebdi v zraku, ko jo gledam z obale.

Parkirava se v novo marino (works in progress). Vse je narejeno že nekaj časa, voda in elektrika na vsakem privezu, le mooringi in mitnica manjkajo. Da iz vode ni potrebno vleči mooringov, je meni še bolj všeč, privez je bočni. Da ni mitnice, pa pomeni le to, da je marina zastonj (jasno, saj je vendar trenutno uradno ime marine še vedno Marina Works in Progress). Grčija...

Pa na sprehod po rivi in na večerjo. Jagenjček in ribice. In, jasno, miso kilo kokkino krasi ke ena portokalada ke ena kilo nero. In ker je v mestu marina, je tudi marine store. Prav veliko robe nimajo, imajo pa popoln izbor vab za ribe. Ampak. Midva sva se odločila, da jih bova lovila na evre, kar v ribarnici.

po dobrih treh tednih končno dala slovo Pythagorionu

kako bolj živahnih barv je ob tem času ta ulica napram tisti v decembru

edini lokal, ki je bil pozimi odprt za kavico je sedaj (ko je sezona) odprt tudi za hrano

naša zastava na Mali je lepša :) - ribiška luka

metanje kamenčkov v morje je bilo vedno zanimivo

naporne službe gospe ravno nimata ... sicer sva ju malo zmotila, pa nista imeli pojma o pojmu ...

kar nekaj jadrnic je bilo že parkiranih v brezplačni marini

nekoč je bila tukaj majhna tovarna

bunker na obali ... hm, čemu, od kdaj?

jasno, da je lajal na mene kot zmešan; hiško je pa malce prerasel, pa še komaj stoji skupaj...

kosilo: ovčka v omaki, ribe xy s korenčkovim pirejem in sladica smetanov jogurt z medom in kandirano pomarančo

...

vsak ima svoj stil obešanja hobotnice :)

26. april 2019, petek

Marathokambos, Samos - Ag. Kirykos, Ikaria

Iz ene Marine Works in Progress v drugo z enakim imenom. In podobnimi karakteristikami. Vse je narejeno, le mooringov ni, zato je zastonj (cena, jasno, vključuje neomejeno porabo elektrike in vode). Bočnih privezov je za 12 bark. Tako nama pove Noonsite. Mislim, da številka kar drži. Ampak. Priključkov za elektriko, vodo in telefon (ja, telefon!) je pa med 70 in 80 in več kot polovica električnih priključkov je trifaznih. Takih, kot jih uporabljajo resne jahte. Mislim, da ni potrebno povedati, da je prostora za manevriranje v (polni) marini tako malo, da bi se še Mala težko obrnila, sto čoveljska barka pa niti skozi vhod ne more. Zakaj je zgrajeno tako, se ve. Marino je financirala EU in vrli Grki so pač poskušali zapraviti čim več denarja. Verjetno so računali na to, da se bo vsako leto kateri od stebričkov razbil in da ne bo potrebe po vzdrževanju, so jih raje postavili štirikrat preveč. In za vsak slučaj so vanje vgradili tudi super moderne števec za vodo in elektriko, ki verjetno nikoli ne bodo v uporabi. Poleg telefonskih priključkov, ki jih bo doletela enaka usoda, se mi zdi. Ampak. Podarjenemu konju se ne gleda v zobe in nama tako stanje duha v Grichenlandiji čisto ustreza. Saj smo Balkanci, mar ne?

Po nekaj motoriranja in nekaj lepega jadrnanja, sediva torej ob treh popoldan na frapeju na glavnem trgu glavnega mesta dokaj velikega otoka z dobrimi osem tisoč prebivalci. Dan je kot iz pravljice in celo domačini so v kratkih hlačah. Odločitev je padla, greva naokoli po otoku. Prazniki so in najmanjši rentiči so razprodani. Ma, saj bo srednji razred avta tudi v redu, še cena je primerna. Pa ni bilo tako. Ceste po otoku so tako ozke in tako ovinkaste, da mi je bilo hitro žal, da se nama ni ljubilo sprehoditi do konkurence in poiskati kaj manjšega. Srečevanje nasproti vozečih avtomobilov je bilo po polžje in z veliko domišljije - srečevanje na cesti, kjer je prostora samo za enega Smarta. In ko je potrebno peljati mimo pick-upa, na katerega nalagajo šavje, se je potrebno ustaviti in ugasniti motor (in kadilci bi prižgali cigareto). Nimam pojma, zakaj in čemu to šavje služi, ampak danes so to počeli na vsakem tretjem ovinku. Morda je to kaj v povezavi z Veliko nočjo, ki jo proslavljajo ta vikend, kdo ve?

Ikaria je do sedaj verjetno najbolj gorat otok v Grčiji, kjer sva vozila avto. Ravnine ni nikjer in bregovi so zelo strmi. Prave pravcate vukojebine. In ceste temu primerno speljane. Pričakovana potovalna hitrost je tako okoli 30 km/h. In otok sploh ni majhen! Niti Madeira, Korzika ali Le Reunion se ne morejo primerjati z Ikario. Še letališče, ki je zgrajeno na najbolj ravnem delu otoka, ima eno polovico steze nasute in drugo polovico vkopane v hrib.

Tudi turizma ni veliko, torej je otok prijeten za obiskati. Turistične industrije se skoraj ne opazi. Je pa relativno težko priti na otok. Tri povezave s Pirejem po morju in nekaj povezav z Atenami po zraku, je vse, kar premore na teden. Glede na to, da je meltemi tukaj doma, poleti tudi jadrci verjetno ni veliko. Pa tako luštkano novo marino imajo...

nova marina v Ag.Kirykos na otočku Ikaria - Tone se čudi vsem mogočim priključkom in koliko omaric v tej majhni marini

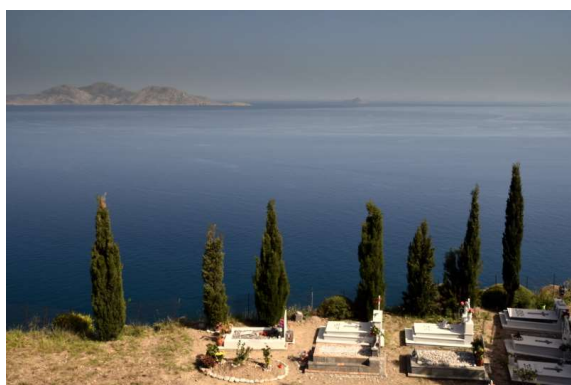
živahno središče mesteca Ag.Kirykos ob dveh popoldne

vsi po vrsti kofetkajo in uživajo v petkovem popoldnevu

turistična vasica Therma je prazna, skoraj nikogar ni videti-poleti pa verjetno brisačka poleg brisačke :) ... dekle na fotki je ravno priplavalo do plaže

cerkvice z mini pokopališčem s pogledom na morje

majhna luka zraven letališča v kateri midva z barko bi težko bila

težko je najti na hribovitem otoku ravnino za pristajalno stezo, pa so morali kar nekaj hriba odrezati proč

Koskina gradvišje ga že ne bi mogli postaviti

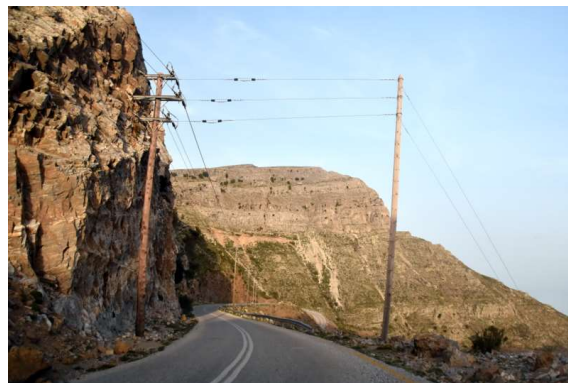
danes so po otoku na večih koncih žagali, čistili grmovja in drevesa ... hm... verjetno pop naročil

mestece Evdilos, glavna luka otoka

zelo veliko kamnitih hiš; če drugega ne so bile strehe prekrite s tem škrilavcem; na splošno več ali manj taka kamnina po otoku

ovinkasta cesta, najvišji vrh na otoku je celo 1048m

27. april 2019, sobota

Ag. Kirykos, Ikaria

Spet je čudovit sončen dan brez vetra. Zatorej, greva zjutraj takoj na pot. Z avtom, z barko bova šla, ko bo kaj vleklo okoli vogalov. Pozajtrkovala bova nekje ob morju. Vineršnice. Na skrivaj. Danes je še vedno post (v rahlo okrnjeni obliki) in sme se jesti samo zelenjavo in ribe, vse brez olja. No, kar naj jedo tako, če jih je volja, meni paše vineršnice! Zajtrk torej pojeva na Sejšelih. Tako so poimenovali področje, kjer so okrogle skale, take kot so na fotkah iz Sejšelov. In kot jih kot posebno atrakcijo prikazujejo na British Virgin Islands ali sredi Avstralije, nedaleč od Uluruja. Le, da jih je tukaj za pol otoka in zato pač niso nič posebnega. Turistična logika...

Ogledava si glavne atrakcije otoka, predvsem je to samostan (ali cerkev ali kapelica, kaj pa vem) vzidan pod skalo. To je nekaj takega, kar je narejeno za Hobite. Vsaj vrata. In pa, ogledava si plaže. Nekaj je sicer čisto simpatičnih, so pa to le plaže, ki bodo hitro odšle iz spomina. Še najbolj naju je prevzela vodatost otoka. Potočki in rečice so vsepovsod in zaradi slabe topnosti kamnin v vodi, padajo proti morju v slapovih ali brzicah preko skal. Tega je res ogromno, še posebno na severni strani otoka, in prav nenavadno za mediteranski otok. Toliko vode v vodotokih, ne pomnim, kdaj sem videl nazadnje v tem okolju. Verjetno še nikoli. Tavernice ob obali so postavljene ob te potoke in med tem, ko človek sedi v globoki senci košatih dreves in srebra frape ali mezi ribice, posluša žuborenje vode. Tudi veliko plaž ima dotok (bistre) sladke vode v obliki šumečega potočka. Lepo.

Eno uro zamudiva z vračilom rentiča, pa ni nič narobe. Nasprotno, rentakarovka je vesela, da sva ga vrnila le z majhno zamudo. Sicer bi na ta praznični dan morala čakati v službi na naju še dlje. Hja, temu se reče: pravi zorni kot.

Nekje sva prebrala, da je Ikarija ena izmed petih modrih con na planetu Zemlja. To je področij, kjer ljudje v povprečju živijo najdlje. Tukajšnji domačini prisegajo, da je to zaradi načina življenja v stilu easy life, njihovega vina in krepčilnega popoldanskega spanca. Strinjam se. Vse bova preverila in ni vrag, da ne živiva vsaj 120 let. Začela sva z vinom in krepčilnim spancem. Jaz sem po kosilu zadremal, Vesna se je odpravila v šoping medikamenta za dolgo življenje. Izbira je bogata, cene različne. Bio vino je po 17 evrov, običajno vino po 4 evre. Jasno, da se je odločila za boljše (in cenejše) zdravilo za dolgo življenje. Zvečer ga poskusiva. No ja, 120 let zato verjetno ne bova živela, če ga bova pa vsak dan pila vse do smrti, se nama bo pa zagotovo zdelo, da to traja vsaj 120 let.

Zvečer sva s strani domačinke povabljeni k maši in po maši k slavu z ognjemetom. Nisem prepričan, da se bom tega udeležil. Vesna je bolj specifična: ni prepričana, da se bo udeležila maše...

lučica v vasici Maganitis, največ 2 jadrnici sta lahko notri; francoza z barko sta se pohvalila, da sta se včeraj lepo kopala v tej kristalno čistem morju

divja žival na zdravilni skali (granitna) :)

ker je danes delni post in ker Tone je težko brez mesa, smo na skrivaj med skalami jedla dunajske zrezke (home made)

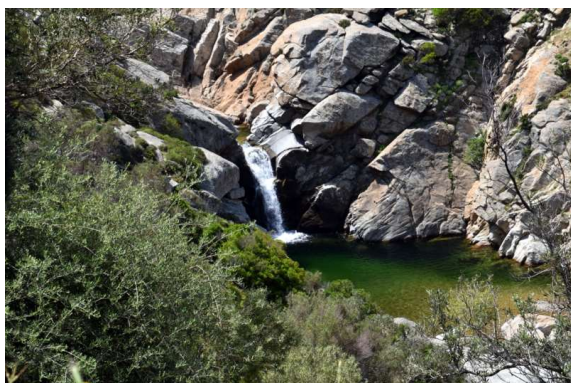
cerkev Theoskepasti, zraven vasice Pigi, je odštekana majhna zgradba

notranjost cerkve je skromna in verjetno se popi nič ne jezijo, ko dobijo bakrene novčiče s strani vernikov

vrata tako majhna, nizka, da imajo višji ljudje kar problem notri priti

takih in tudi večjih slapov med potjo je bilo kar nekaj; sicer ne taki, kot smo jih navajeni pri nas v SLO, pa vendar nekaj neobičajnega za grške otoke

ena izmed lepših peščenih plaž;; med Armenistisom in Nasom jih je nekaj

plaža pri Nasu kjer reka priteče do morja in naredi majhno jezero

ogromne velike granitne skale; kozliček je letos ušel nožu :)

med odštekanimi skalami kristalno modro morje

trte je bilo pa kar dosti videti, včasih na nemogočih mestih ... ampak že mora biti, če morajo proizvesti toliko bio vina za dolgo življenje ...

28. april 2019, nedelja

Ag. Kirykos, Ikaria - Naxos, Naxos

Sinočnje slavlje je, poleg ognjemetov, postreglo tudi s kresom. Sedaj zagotovo veva, da je bilo nabiranje šavja pred nekaj dnevi po naročilu popa. Nikakor nama sicer ni šlo v račun, zakaj so ga nabrali samo za en (ogromen) kres, ko je pa šavja, ki ovira promet še mnogo več. Ampak, Grki že vedo. Pop se verjetno ne vozi po tistih cestah. Če bi se, potem bi tudi plazove, ki so do dobra zasuli (nove in široke) ceste, odstranili. Tako so pa le postavili odbojno ograjo. In za njo pustili buldožerje in tovornjake brez izhoda na cesto. Verjetno ne po nesreči. Sedaj pač ne morejo delati, ker nimajo opreme...

Današnje vreme je spet lepo, sončno, toplo. Očitno so mrzli dnevi preteklost. Včeraj je bilo kopalcev v morju že kar veliko. Danes sva videla dve deklici, ki sta skakali v vodo še ob sončnem zahodu. Voda ob obali ima okoli 20 stopinj, zrak 25 in za nekatere je to dovolj. Za naju še ne.

Dobrih 50 milj, ki sva jih danes preplula, se lahko razdeli v dve kategoriji: tiho in glasno. Glasna je bila pod Ikarijo in nad Naxosom, kjer sva bila v vetrni senci in motorirala. Tiha pa ves preostali del. Štiri bofore polkrme naju lepo in umirjeno nese proti cilju. V Naxosu greva v marino, zadnji privez dobiva. Nekaj jih je bilo sicer na voljo še na rivi z mooringi, za katere pa ne vem ali so ali jih ni in če so, kakšni so. Na VHF se itak nihče ne javi, da bi nama to povedal (in iz vode potegnil mooring). Sidro in krma in v marino, torej. Sosedji nama pomagajo, v čisti bonaci niso imeli pretirano napornega dela. Hja, marina brez marinerota in brez mooringov je skoraj enako, kot javni vez. Razlika je le v ceni. Tokrat naju zapolajo, 13 evrčkov plačava za luknjo v morju, vodo in elektriko. In si kupiva problem. Sidrni vinč pri sidranju (jasno, da pri sidranju) dela čudno. In potem sploh ne dela več. Razstavim ga, vse je v redu in sestavim nazaj. In dela. In to je sedaj moj problem. Nič nisem popravil, napaka je sigurno še prisotna. Le kdaj se bo spet pokazala? Sigurno v najmanj primernem trenutku. Ja, imam problem.

Sledi sprehod do Apolonovega templja, in potem po (plastični) rivi v lov za večerjo. Gužva je, sezona se je očitno že začela. Velikonočni prazniki so privabili precej Grkov in kar nekaj turistov. Ali morda migrantov? Eni so črni, drugi rumeni, nekaj je belih - in vsi govorijo čudne jezike. No, če so migranti, potem se bom po hitrem postopku vpisal v ta klub še jaz. In se usedel v taverno. In jedel in pil, kot se za migranta spodobi...

ognjemeti ob 0:30 in potem še kres z veliko dima ...

rožice na Ikariji še najbolj so bodle v oči pelargonije, tako bogate in tako velike so rastle ob potoku

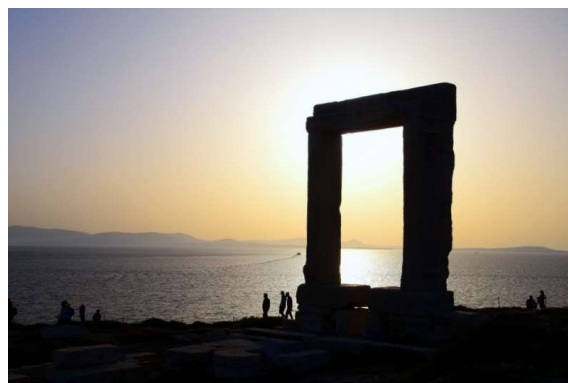
pretežni del plovbe naju je vozil veter; na fotki pred nama otok Naxos

mesto Naxos nabito s čolni, jadrnicami in trajekti

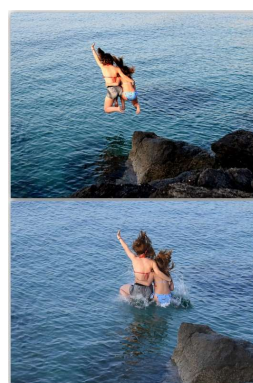
kiparju očitno pomemben bil le "geštel"

Apolonov tempelj ob sončnem zahodu

pogled na mesto Naxos s hribčka kjer stoji tempelj

deklici skačeta ob sedmih zvečer v morje

fantič, 10 let star se je odločil zaslužiti nekaj evrov, pa je pobarval, naslikal nekaj kamnov ... za nekaj kepic sladoleda bo že nabral

še se najdejo oštarije starega tipa

simpatičen design klopi

okrašena cerkev

29. april 2019, ponedeljek

Naxos, Naxos

Nakup včerajšnjega problema se je izkazal za upravičenega. Tuhtam in tuhtam in po klepetu s prijateljem ugotovim, da imam resen problem. Vsi simptomi se ujemajo. Razstavim sidrni vinč in vse kaže, da je sum potrjen. Ležaj je šel rakom žvižgat. A-ja-ja-jaaaaah! V petek je bil praznik, včeraj je bil praznik, danes je praznik, pojutrišnjem je praznik. In v Grčiji smo. Kje naj sedaj dobim rezervni del? Če ga nima kdo slučajno spravljenega v levem žepu, je pot do tega dolga vsaj en teden. Pobarava marinerota, naredi telefon in jutri naj bi prišel do Male lokalni mehanik. Bomo videli, če res. In bomo videli, kaj ima v žepu.

In začelo je vleči. Iz take smeri, da smo na vetru in valu. Sidro nama ne drži dobro in brez sidrnega vinča ga ne moreva popraviti. Zoprna situacija. In jutri bo vleklo še bolj. Za povrhu tudi sosedu ne drži najbolje in naslanja se na nas. Ni druge, kot živce na pašo in na rivo na kavico. Storiti itak ne moreva nič.

Kakorkoli, nekaj malega delava službeno in čakava da mine dan. Z Yotaro se ne bomo srečali in po novem se nama nikamor ne mudi. Itak se nama ne more nikamor muditi. Brez sidrnega vinča sva precej nemobilna. Si bova pa Naxos bolje ogledala.

ptiček uživa v pomladnem toplem vremenu

zanimiv način sušenja na ribiški barki; namesto kljukic uporabljajo vrvice z vrznim vozlom

...če bi vrata znala govoriti ...

danes je bilo kar vetrovno, a ljudi to ne odvrača od kofetkanja na obali

30. april 2019, torek

Naxos, Naxos

Sinoči sva si namesto Naxosa ogledala film. In ponoči relativno mirno spala. Zjutraj je začelo vleči. Iz minute v minuto bolj, opoldne smo imeli že blizu trideset vozlov vetra, ki nas je pritiskal na obalo. Sosed je ob izplutju imel nesrečo. In sosedova nesreča se je izkazala za našo srečo. Zgodilo se mu je nekaj, česar še nisem videl. Povožil je sidrno verigo sosednje barke (ki jo je dvignil ob dvigovanju svoje, ker sta bili prekržani) in ta se mu je navila okoli propelerja. Pride marinero, pokliče potapljača in spotoma prinese mooring line. Tak, v dveh delih. Seštuka ga in ko je sosedov propeler rešen, pritrdi na dno še ta mooring in drugi konec poda meni. Po novem je Mala privezana na dno. Zakaj tega ni bilo že prej, ve samo on. In zakaj potapljač ni privezal več mooringov, ko je bil že v vodi, je tudi jasno samo harbor mastru. Kakorkoli, midva sva sedaj dobro spakirana tudi brez sidrnega vinča.

Mehanik je res prišel, kot je bilo dogovorjeno. In takoj se je strinjal, da je crknil ležaj. In takega ima v levem žepu, mi zagotovi. Pa semering tudi. Zgornja polovica vinča roma v delavnico. Urica ali dve, ležaj je zamenjan in zgornja polovica vinča prilepljena v sidrnik. In še urica in vinč je zmontiran od spodaj tudi z moje strani. Ampak. Ne dela. Pa pokličem mojstra, pa se malo zamisli, razstavi, kar je sestavil v delavnici, ponovno sestavi na terenu in - dela. Juhu, spet sva mobilna!

Vesna gre popoldan do pedikerja in v šoping, jaz delam na zalogo. Zvečer pa skupaj zavijeva po tipičnih ozkih belih kikladskih uličicah. Čisto spodoben stari del mesta ima Naxos. Je pa vse naravnano na turizem in samo na turizem, suvenirdžinje in gostilnice. In cerkvice. Teh je v tej (skoraj) teokratski državi itak neštavno mnogo. Povsod.

Danes se ne bova predstavljala, preveč vleče. Tukaj sva sedaj, ko mi drži sidro in še mooring, dobro spakirana in bova s premikom počakala na jutrišnji dan. Samo kam? Preko vikenda imamo napovedan urnebes in takrat bi bilo pedagoško biti nekje lepo na varnem. No, do takrat imava še nekaj dni časa za premislek...

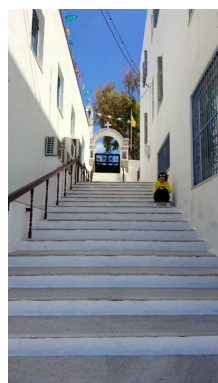
serviserja na Mali popravljata sidrni vinč

takole so na koncu potegnili sosedje sidro z verigo - brez potapljača ne bi šlo

danes so bile kar fajn pence na morju in morje zelo valovito

le pred kom se skriva, da se lahko dopisuje po telefonu?

ena izmed trgovin z lokalnimi prehrabnenimi izdelki

zavite uličice počasi v hrib z raznimi trgovinicami

... in nešteto majhnih gostinic

...spotoma naletiš tudi na nekaj cerkva

nikjer seveda ni označeno, če je ulica slepa labirinti :)

lepe marjetice

Mala v družbi velikih plovil

pa še en sončni zahod s telefonom :)